

Yoel Kitabı ve Laodikyalı Yedinci Gün Adventist Kilisesi - Yirmi Birinci

Jeff Pippenger
2025-12-31

Yirmi bir numara

Ve günlük kurbanın kaldırıldığı ve ıssız bırakan iğrençliğin dikildiği zamandan itibaren, bin iki yüz doksan gün olacaktır. Daniel 12:11.

22 Ekim 1844'ten beri, peygamberlik zamanının uygulanması, gerçeğin sözünü doğru biçimde ayırt etmek isteyenler için artık peygamberliğin doğru bir uygulaması değildir. On birinci ayetteki 1290 yıllık dönem, 1844'ten sonra sembolik bir dönem olarak uygulanmalıdır; ve 1844 sonrasındaki bu uygulama, ya da "zaman" unsurlarını içermeyen bir dönem, 1844'ten önce anlaşıldığı şekliyle gerçeğin temel anlayışını korumalıdır. 1290, önce 30 yılı, ardından 1260 yılı temsil eder. 1844'ten önceki anlayış, 508'den 538'e kadar olan otuz yılın, Deccal'ın 538'den 1798'e kadar hüküm sürmeye başlaması için bir hazırlık dönemi olduğunu kabul ediyordu.

Otuz yıllık geçiş, 2. Selanikliler'de Pavlus'un ele aldığı konudur. Pavlus "zaman" unsuruna hiçbir atfı yapmaz; ancak o otuz yıl içinde putperestliğin papalığa yerini bırakmasının peygamberî özelliklerini tanımlar. Ardından papalık yönetimi başladı. Herhangi bir zaman unsurundan bağımsız tarihsel anlayış, Kutsal Kitap kehanetindeki dördüncü krallığın beşinci krallığa geçişini tespit eder; bunu, iki papalık kıyımından ilki izler; böylece altıncı krallığın ejderha, canavar ve sahte peygamberin üçlü birliğine geçişine ve ikinci papalık kıyımına örnek teşkil eder.

Otuz yıllık hazırlığın ardından gelen bir peygamberlik dönemi, Tanrı'nın seçilmiş bir halkla yaptığı anlaşmanın başlıca bir simgesidir. Otuz yıllık süre zarfında iki gücün el değiştirmesi ve bunu izleyen 1260 yıllık zulüm, Mesih'in otuz yıllık hazırlığının ardından gelen 1260 günlük kurtuluşla örtüşür. Mesih Karşıtı'nın otuz yıllık hazırlığı, Mesih'in otuz yıllık hazırlığının bir taklidiydi. Otuz yılın sonu, ya Mesih'in vaftizinde güçlendirilmesini ya da 538'de Mesih Karşıtı'nın güçlendirilmesini gösterir. Mesih Karşıtı'nın güçlendirilmesi, önceki krallıktan gelen ekonomik ve askerî destekten kaynaklandı; Mesih'in üzerine dökülen güç ise otuz yıl önce ayrıldığı önceki krallıktan geldi.

İki dönem arasındaki kırılma bir güçlendirmeye işaretlenir ve Avram ile Pavlus'un ortaya koyduğu iki dönem arasındaki kırılma basit bir karşılaştırmayla anlaşılır. Avram ve Pavlus'un otuz yıllık ayrımında, hazırlık dönemi anlaşma sürecini temsil eden ilk otuz yıldır; bu da Avram'ın soyunu Mısır'daki esarete ilişkin kehaneti yerine getirmeleri için güçlendirdi. Dört yüz otuz yılın ayrıca sembolik bir bölünmesi vardır; çünkü doğru şekilde ele alındığında, ilk iki yüz on beş yılı Tanrı'nın temsilcisi ile Firavun temsil eder. Yusuf ve ilk 215 yıl için iyi bir Firavun vardı; Musa ve ikinci 215 yıl içinse kötü bir Firavun vardı.

Bu bölünme, dört kuşaktan oluşan iki dönemi tanımlar. İlk dört kuşak, satır satır ikinci dört kuşakla örtüştürülebilir ve böyle yapıldığında, peygamberî bir alfa ve omega olarak Yusuf ve Musa,

alfadaki iyi bir Firavun ve omegadaki kötü bir Firavun ile etkileşime girer. Bu paralel değerlendirmeden büyük bir içgörü elde edilebilir, ancak ben yalnızca, Avram'ın dördüncü kuşağa ilişkin öngörüsünün, 430 yıl içindeki dört kuşağın iki tanığını ortaya koyduğunu belirtiyorum. Dört kuşağın iki katlı temsili, Yaratılış 4 ve 5'in soyağaçlarında bulunur. Soy çizgilerinin sıralanmasının başlangıcı olarak Kabil ve Şit'i dikkate aldığımızda, Şit'ten Nuh'a sekiz kuşak bulunduğunu ve ortadan bölündüğünde bunun dört kuşaktan oluşan iki dönemi temsil ettiğini görürüz. Bu durum, hem Şit'in hem de Kabil'in sekiz kuşaklık soy çizgilerinde görülür.

Dördüncü ve beşinci bölümlerdeki soykütükleri, soy çizgilerinin sonu olan Nuh ile temsil edilir. Nuh, gökkuşağıyla temsil edilen, Tanrı'nın insanlıkla yaptığı antlaşmanın simgesidir. Abram ise, sünnetle temsil edilen, Tanrı'nın seçilmiş bir halkla yaptığı antlaşmanın simgesidir. Bu iki antlaşma her zaman birbirine bağlıdır ve Nuh'un tufanının hemen ardından Babil Kulesi'yle karşılaştığımız Yaratılış'ın on birinci bölümü, Abram'a uzanan soykütüğünün ortaya konduğu yerdir. O bölümde sayı sekiz değil, on kuşaktır. Hem Abram'a uzanan bölümde hem de Nuh'a uzanan bölümde, Nuh'la yapılan ve İbrahim'le yapılan antlaşmalar temsil edilir.

Seçilmiş bir halka seslenen on birinci bölümdeki pasajda, o nesillerden ikisinin büyük bir ışıkla dolu olduğunu görüyoruz.

Eber otuz dört yaşındayken Peleg'in babası oldu. Eber, Peleg'in babası olduktan sonra dört yüz otuz yıl daha yaşadı ve oğulları ve kızları oldu. Peleg otuz yaşındayken Reu'nun babası oldu. Yaratılış 11:16-19.

Eber'e yapılan gönderme, zamanla "İbrani" olarak tanımlanacak İbranice sözcüğe yapılan ilk göndermedir. Seçilmiş bir halkın soyağacında, on soyundan gelenlerden biri "İbrani" olarak adlandırılır; bu, seçilmiş halkın da böyle bilineceği addır. Üç ayette Eber ve Peleg, seçilmiş İbrani ırkının ayrımını işaretlemek için kullanılır. Eber, "karşıya geçiş" veya "karşıya geçen" anlamına gelir ve "İbrani" sözcüğünün köküdür. Abram, Babil'den Vaat Edilen Topraklara geçenlerin simgesidir. "Peleg" ise "bölünme" veya "ayırılma" anlamına gelir; Yaratılış 10:25'te belirtildiği gibi, orada Peleg'in günlerinde "yeryüzünün bölündüğü" bildirilir.

Eber ve Peleg, hakikat sözünü doğru biçimde ayırmak isteyenler için peygamberî bir bölünmeyi temsil eder. Nuh'un soy kütüğü, sekiz kuşaktan oluşan iki soy kolu ortaya çıkardı; bu da dörder kuşaktan iki diziyeye karşılık geliyordu; Mısır'daki 430 yıl da böyledir. Yaratılış 11'deki soy kütüğü ise sekizle değil, on ile temsil edilir; çünkü bu, seçilmiş bir halkın soy kütüğüdür. Seçilmiş halk beşerli iki gruba ayrılır; böylece on bakire benzetmesiyle uyum sağlar; bu da Tanrı'nın antlaşma halkına ilişkin benzetmedir.

Seçilmiş halkın o soyağacında, Peleg'in adı ve tarihsel gerçekleşmesi, yeryüzünün Babil Kulesi'nde bölündüğü Kutsal Kitap tarihinin tam o noktasında, akıllı ve akılsız kızlardan oluşan iki sınıfın ayrılışını temsil eder. On kişilik listede Peleg beşincidir; çünkü onluğun ortası odur. Abram ile örneklenen İbranî Eber, gece yarısı çılgılığında iki sınıf ayrıldığında karşıya geçip akıllı kıza dönüşen akılsız kızı temsil eder. Adıyla ilk İbranî olan Eber, antlaşmayla ilk İbranî olan Abram'ı temsil eder. Rab Abram'ı Babil'den çağırıldığında, bu, erkekleri ve kadınları Babil'den dışarı çağıran ikinci meleğin güçlendirilmesi olan gece yarısı çılgılığı mesajını örnekliyordu.

On bakire benzetmesi, Peleg'in ayırım çizgisinin sınama dönemi kapısını kapatmasından hemen önce, dışarı çıkmaya yapılan bir çağrıyı temsil eden Eber ve Peleg ile temsil edilir. Peygamberlik bağlamında Eber, Peleg'den sonra 430 yıl yaşadı; Peleg ise 30 yıl yaşadı. Abram'ın üçlü antlaşmasının ilk adımı Eber ve Peleg tarafından temsil edildi. Abram, Eber olarak; Peleg ise iki sınıf arasındaki ayırım çizgisi olarak. Paul'un Abram'ın peygamberliğine yaptığı ek, Peleg'in Eber'in peygamberliğine yaptığı ektir. Eber 400 yılı ilan etti, ancak Peleg 430 yılı belirledi. Bu nedenle Peleg Paul'u temsil ediyordu ve Paul'un 400 yıla 30 yıl eklemesi ile Paul'un hizmeti, Kutsal Kitap peygamberliğindeki Peleg'i tanımlamaktı. Paul'un tanımladığı Kutsal Kitap peygamberliğindeki "Peleg", ulusun maddiden maneviye bölünmesini temsil ediyordu.

Shem'den Peleg'e beş nesil, Rue'den Abram'a da beş.

Ve Abram'a şöyle dedi: "Şunu iyi bil: Senin soyun kendilerinin olmayan bir ülkede yabancı olacak; onlara hizmet edecek ve dört yüz yıl boyunca eziyet görecektir." Yaratılış 15:13.

Şimdi vaatler İbrahim'e ve onun soyuna verildi. Çocukları kastediliyormuş gibi "ve soylara" demiyor; ama tek birini kastederek "ve senin soyuna" diyor; bu da Mesih'tir. Ve şunu söylüyorum: Tanrı'nın Mesih'te önceden onayladığı antlaşmayı, ondan dört yüz otuz yıl sonra gelen Yasa, vaadi hükümsüz kılacak şekilde bozamaz. Çünkü miras Yasa'dan ise artık vaatle değildir; ama Tanrı onu İbrahim'e vaat aracılığıyla verdi. Galatyalılar 3:16-18.

Otuz yaşında

İsa, hizmetine başladığında otuz yaşındaydı.

İsa yaklaşık otuz yaşındayken, (sanıldığı üzere) Yusuf'un oğluydu; Yusuf ise Heli'nin oğluydu. Luka 3:23.

Yusuf otuz yaşındayken Mısır'da Firavun'a hizmet etmeye başladı.

Yusuf, Mısır Kralı Firavun'un huzuruna çıktığında otuz yaşındaydı. Yusuf, Firavun'un huzurundan çıkıp bütün Mısır ülkesini dolaştı. Yaratılış 41:46.

Peygamber Hezekiel hizmetine başladığında otuz yaşındaydı ve hizmeti yirmi iki yıl sürdü.

Otuzuncu yılda, dördüncü ayın beşinci günü, Kebar Irmağı kıyısında sürgünlerin arasındayken, gökler açıldı ve Tanrı'ya ilişkin görüşler gördüm. Hezekiel 1:1.

Hezekiel'in yazılarında, başka herhangi bir peygamberinkinden daha fazla tarihsel atıf vardır. Hezekiel'in yazılarında belirlenebilir tarihlere ilişkin on üç doğrudan atıf bulunur ve farkında olmadan Kutsal Kitap bilgileri ile tarihçiler, onun hizmetinin yirmi iki yıl sürdüğünü doğrular; ne var ki, yirmi ikinin yüz kırk dört binin bir simgesi olduğunu bilmezler.

Kral Davut tahta çıktığında otuz yaşındaydı ve kırk yıl hüküm sürdü.

Davut tahta çıktığında otuz yaşındaydı ve kırk yıl hüküm sürdü. Hebron'da Yahuda üzerinde yedi yıl altı ay; Yeruşalim'de ise bütün İsrail ve Yahuda üzerinde otuz üç yıl hüküm sürdü. 2. Samuel 5:4, 5.

Davut'un kırk yıllık hüküm süresi sembolik bir sayıdır ve 40'lık dönem, Abram ile Pavlus'un 430 yılına benzer; çünkü bu 40 yıl iki parçaya bölünmüştür (yedi buçuk ve otuz üç yıl). Davut'un kırk yıllık hükmünün bu iki dönemi ayrıca peygamberce bir muamma barındırır; çünkü Kutsal Kitap'taki başka bir tanık bu iki dönemi yedi yıl ve otuz üç yıl olarak kaydeder. İkinci Samuel'deki fazladan altı ay neyi temsil eder ve 7,5 ile 33 nasıl 40 eder? Peygamberce bir gerçeği temsil etmesi gereken altı aylık bir çakışma vardır.

Davut'un İsrail üzerindeki krallık süresi kırk yıldır: Hebron'da yedi yıl, Yeruşalim'de otuz üç yıl krallık etti. 1 Krallar 2:11.

22, ilahi olan ile insanlığın birleşimini temsil eden sembolik bir sayıdır ve Hezekiel'in hizmeti yirmi iki yıl sürdü. Yusuf'un on dört yılı yedişer yıllık iki döneme ayrılır; Mesih'in antlaşma haftası iki eşit 1260 günlük döneme bölünür; Davut'un kırk yıllık hükümranlığı da iki döneme ayrılır ve bu iki dönemi birbirine bağlayan ek bir sembol bulunur.

İsa peygamber, kâhin ve kraldır. Son günlerde muzaffer kilisesini bir sancak olarak yükseltecek ve o kilise, tanrısallığını insanlıkla birleştirmiş olan Mesih tarafından peygamber, kâhin ve kral olarak temsil edilir; bu, peygamber Hezekiel, kâhin Yusuf ve kral Davut ile simgelenir. Dört simge, normalin yedi katı ısıtılmış fırındaki üç kahramanı temsil eder; sonra dördüncü göründü ve o, Tanrı'nın Oğlu gibiydi. Nebukadnessar'ın altın heykelinin adanma töreninde bütün dünya temsil edildi ve hepsi, dördüncü ilahi kişi tarafından desteklenen, insan bir peygamberden, insan bir kâhinden ve insan bir kraldan oluşan muzaffer kiliseyi gördüler.

"Şeytan dünyayı esir almıştır. Görünürde ona büyük önem atfederek putlaştırılmış bir Şabat getirmiştir. Bu putlaştırılmış Şabat uğruna Hıristiyan dünyasının Rab'bin Şabat'ına gösterdiği hürmeti çalmıştır. Dünya bir geleneğe, insan yapımı bir buyruğa boyun eğiyor. Nebukadnezar Dura ovasında altın heykelini dikerek kendini nasıl yücelttiyse, Şeytan da bu sahte Şabat'ta kendini öyle yüceltmektedir; uğruna göğün kisvesini çalmıştır." Review and Herald, 8 Mart 1898.

Dört Sayısı

Peygamberlik düzeyinde, kırk, Abram'ın dört yüzünün onda biridir ve dört de kırkın onda biridir. Dört sayısında bulunan herhangi bir peygamberlik özelliği, kırkın sembolizmiyle uyumlu olmalı; bu da sırasıyla dört yüzün sembolizmiyle uyumlu olmalıdır. Bağlamda, dört çoğu zaman "tüm dünyayı" temsil eder; bu yaygın bir anlayıştır, ancak aynı zamanda "bir ilerleme"yi ve bazı bağlamlarda "kademeli bir yıkım"ı da temsil eder.

Yedi borazanın ilk dördü, Batı Roma'nın kademeli yıkımını temsil eder. Konstantinopolis'teki Doğu Roma, dört Osmanlı sultanına boyun eğerek sona erdi. Adım adım, Doğu ve Batı Roma, dört borazanla temsil edilen dört dönem boyunca çözülüp dağıldı; aynı zamanda beşinci ve altıncı borazanların İslamı tarafından da yıkıma uğratıldı. Birlikte bu iki hat, dört borazan dönemi boyunca Roma'nın düşüşünü ortaya koyarken, İslam'la tırmanan savaş, İslam'ın dört sultanının krallık üzerinde egemenliği ele geçirmesiyle nihai yıkıma yol açar. Batı ve doğunun tarihi, 330 yılında Konstantin'in İmparatorluğu bölmesiyle başladı.

Batı Roma'nın dört borusu 330'da başlar ve beşinci ile altıncı boru, Doğu Roma'yı çökerten gücü temsil eder; Doğu Roma da 330'da başladı. Hem Doğu hem Batı Roma, 538'de papalık gücünü yeryüzünün tahtına oturtma işine katkıda bulundu; bu yüzden Batı ve Doğu'nun iki kolu, Pazar yasasında papalık gücünü yeniden tahta oturtacak olan Amerika Birleşik Devletleri'nin iki boynuzunu simgeler. Peygamberlik bağlamında Batı Roma kilise siyasetinin, Doğu Roma ise devlet siyasetinin simgesidir.

Batı ve Doğu Roma'nın yıkılışı tarihi içinde, Papalık Roma'sının tarihi anlatılır. Efes'le temsil edilen havarilerin kilisesiyle başlayarak, ilk üç kilise dördüncü kiliseyle sonuçlanır; bu da 538'den 1798'e kadar Papalıktır. Vahiy'in on üçüncü bölümünde, Papalığın 1798'de aldığı ölümcül yarasının Pazar yasasında iyileştirilmesinden sonra 42 ay boyunca hüküm süreceği belirtilir. "Artık zaman yoktur" 1844'ten sonradır; bu nedenle kırk iki ay, Pazar yasasından Mikail ayağa kalkıncaya kadar sürecek zulüm döneminin bir sembolüdür. Öncüler, kiliselerin, mühürlerin ve borazanların birbirine paralel ilerleyen üç tarih çizgisini temsil ettiğini anladılar. Batı Roma'nın peygamberlik tanıklığının Doğu Roma çizgisinin ve Papalık Roma çizgisinin üzerine yerleştirilmesi, Millerciler tarafından kullanılan bir peygamberlik uygulaması değildir; fakat bu teknik, onların yerleşik anlayışlarının hiçbirine aykırı düşmez.

Hat üstüne hat, ilk dört borazan beşinci ve altıncı borazanların temsil ettiği tarihin üzerine örtüştürülmeli ve ardından dördüncü kilisenin temsil ettiği papalık zulmü dönemine götüren ilk üç kilisenin hattı da örtüştürülmelidir. Birinci hatta dört borazan, ikinci hatta dört sultan ve üçüncü hatta dört kilise. "Dört" sayısı yeryüzünün tamamını temsil eder, ancak aynı zamanda sivil ya da dinî bir gücün kademeli olarak yıkıma uğratılmasını da temsil eder. Ne ifade ettiği bağlama göre belirlenir.

Pazar yasasıyla birlikte papalık gücü yeniden tesis edilir. Papalığa ilk kez yetki verildiğinde otuz yıllık bir hazırlık dönemi vardı. İlk dört kilisede, dördüncü kilise papalığı; birinci kilise ise Efes olarak temsil edilen öğrencileri ifade eder. Hristiyan kilisesinin ilk üç kuşağı, İzebel tarafından temsil edilen dördüncü kilise Tiyatira'ya yol açtı. Tiyatira'ya geldiğinizde, 538 yılında Orleans Konseyi'nde bir Pazar yasası çıkarıldı; bu da, 1798'deki ölümcül yara iyileştirildiğinde Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Pazar yasasını işaret eder.

1798'den, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Pazar yasasına kadar olan tarih, ilk dört kilise tarafından temsil edilir. Dördüncü kilise olan Tiyatira, Pazar yasasını ve onu izleyen papalık zulmünü temsil eder. İlk sevgisini kaybeden ilk kilise Efes, dört aşamalı ilerleyici yıkımın sonunda Tiyatira'nın Pazar yasasında son buldu. Tiyatira'nın Pazar yasasına götüren nesil, Bergama'nın üçüncü neslidir. Tiyatira, sinama süresinin sona ermesine kadar Pazar yasasını temsil eder ve Bergama, Tiyatira'ya giden yolu hazırlayan üçüncü neslin uzlaşmasını temsil eder. Bergama'nın üçüncü nesli ve onun temsil ettiği uzlaşma, 321'de ilk Pazar yasasını çıkaran Konstantin döneminde ilk kez gerçekleşti. Amerika Birleşik Devletleri, Efes'in kuzusu olarak başladı; fakat Tiyatira'yı yeniden tahta oturttuğunda bir ejderha gibi konuşur.

Amerika Birleşik Devletleri'nin kademeli yıkımı, Vahiy Kitabı'ndaki ilk dört kilise tarafından temsil edilir. Kutsal Kitap peygamberliğindeki altıncı krallığın kademeli yıkımı, yeryüzü

canavarının ejderha gibi konuştuğu Pazar yasasına götüren dört nesil boyunca gerçekleşir. Son nesil, Aden Bahçesi'nde olduğu gibi bir sürüngen olan ejderha tarafından temsil edilir ve bu nedenle hem Vaftizci Yahya hem de İsa, antik İsrail'in son neslini "engerekler soyu" olarak adlandırdı.

Dördüncü ve son nesil, ya yüz kırk dört bini temsil eden "seçilmiş soy"dur ya da onun karşıtı, engerekler soyudur. Bir zümre Mesih'in suretini oluşturmuştur, öbürü ise canavarın—yılanın—suretini. Engerekler soyu, Tanrı'nın Sözü'nde dört kez doğrudan ortaya konur. Her bir atıfta bağlam farklıdır.

Ne var ki, Ferisiler ile Sadukîlerin birçoğunun vaftizine geldiğini görünce onlara şöyle dedi:
Ey engerekler soyu, gelecek gazaptan kaçmanız için sizi kim uyardı? Matta 3:7.

Eğer "engerekler soyu" yalnızca Yahya'nın hoşlanmadığı birkaç mezhepten insanlar hakkında söylenmiş bazı aşağılayıcı sözlerden ibaret olsaydı, bu ifade hakkında söylenecek bir şey olmazdı. Ama Tanrı'nın Sözü'ndeki her kelime kutsaldır, bu yüzden Yahya Sadukiler ve Ferisiler'e belirli bir nitelendirme atfediyordu. Bu nitelendirme, ifade edildiği pasajın bağlamı tarafından peygamberce tanımlanır. Pasajda önce Yahya'nın hizmetini yerine getirdiği belirtilir, sonra Sadukiler ve Ferisiler anlatıya girer. Açılış ayetlerinde Yahya'nın, Yeşaya'nın "çölde haykıran sesi" olarak tanımlandığı belirtilir.

O günlerde Vaftizci Yahya, Yahudiye Çölü'nde vaaz ederek ortaya çıktı ve şöyle diyordu:
Tövbe edin; çünkü göklerin egemenliği yakındır.

Çünkü bu, peygamber Yeşaya'nın şöyle dediği kişidir:

Çölde haykıranın sesi: Rab'bin yolunu hazırlayın, O'nun yollarını düzleyin.

O Yahya'nın giysisi deve kılındandı; belinde deri bir kuşak vardı; yiyeceği çekirge ve yaban balıydı.

O zaman Yeruşalim'den, bütün Yahudiye'den ve Şeria çevresindeki bütün bölgeden ona geldiler; günahlarını itiraf ederek Şeria'da ondan vaftiz oldular. Ama Ferisilerle Sadukilerden birçoğunun onun vaftizine geldiğini görünce onlara şöyle dedi: Ey engerekler soyu, gelecek gazaptan kaçmanız için sizi kim uyardı? Matta 3:2-7.

Kadim İsrail'in son nesli, çölden gelen bir peygamber tarafından "engerekler soyu" olarak nitelendirildi. Yuhanna, Antlaşma'nın Elçisi'nin yolunu hazırlayan Malaki'de sözü edilen haberci rolünü yerine getiren ve aynı zamanda Yeşaya'nın belirttiği "çölde haykıran ses" olan peygamberdir.

Eğer "yaprakları" bir sembol olarak ele alırsak, "ikrarı" temsil ettiklerini görürüz. İlk örnek, günahkârlıklarını incir yapraklarıyla örten Adem ve Havva'dır. Daha önce ışık giysisini, doğruluk giysisini giymişlerdi; ama o gidince, çıplak olduklarını fark ettiler. Laodikyalılar ise, tek yapmaları gerekenin "ikrarın yapraklarının" ardına saklanmak olduğunu ve her şeyin yolunda olacağını düşünür. Metnin ilerleyen kısmında Yuhanna, kurtulmak için İbrahim'in soyuna güvenen Laodikyalı Yahudilere doğrudan karşı çıkar; çünkü onların varsayımları yalnızca ikrarın boş

yapraklarıydı. Bir kişinin giysileri, kim olduğunu temsil eder.

Ağaçlar, insanların ve krallıkların sembolüdür ve meyve, dal, tohum, toprak, su, kök ve elbette yapraklar kendi başlarına belirli peygamberî sembolleri temsil eder; ancak bu hakikatlerin her biri, bir “ağacı” oluşturan peygamberî sembolleri kullanan çeşitli kehanetlerde temsil edilen diğer sembollerle bağlantılıdır. Elbette, bir ağacın ilk peygamberî sembolizmi, onun bir ölüm kalım sınavını temsil etmesidir.

Yuhanna'nın mesajı, giydiği kıyafetler ve yediği yiyeceklerle temsil edilir. Eski İsrail'in başlangıcındaki manna ya da sonunda Göğün Ekmeği gibi peygamberî yiyecekler yenmelidir. Yiyecek, yenmesi gereken peygamberî bir sınama mesajını temsil eder; çünkü bu, Mesih'in bedeni ve kanıdır. Yuhanna'nın giydiği kıyafetler ve yediği yiyecek, Mesih'in yolunu hazırlayan mesajı ve habercisini tanımlar. Yuhanna, Mesih'in yolunu hazırlayan son habercinin tipidir; Mesih ise Pazar yasasında ansızın kendi tapınağına gelen Antlaşmanın Elçisidir. Bu gerçekleştiğinde, aynı zamanda Laodikyalılar ve delice otları olan akılsız kızlar, İbrahim'in meşru antlaşma halkı olduklarını iddia edenlerin dördüncü ve son neslini temsil eder; tıpkı Yuhanna'nın çölden ortaya çıktığı zamanda Ferisiler ve Sadukilerde olduğu gibi.

John, deve tüyünden giysi ve boyundurukla kullanılan çiftlik hayvanlarında olduğu gibi bir koşum bağlantısı içeren bir deri kuşak giyerdi. O yedi; bu nedenle, Kutsal Yazılarda İslam'ın önde gelen bir sembolü olan çekirgeler onun mesajının konusuydu ve İslam mesajını balla karıştırdı.

İsrail halkı onun adını Manna koydu: kişniş tohumu gibiydi, beyazdı; tadı da balla yapılmış ince çörekler gibiydi. Çıkış 16:31.

Manna, Tanrı'nın Sözü'nün bir sembolüdür ve bal tadındaydı; peygamberler, yedikleri şekilde temsil edilen mesajın tadını bal olarak tanımlar. John, çekirgeler ve deve derisi ile deve kılından bir kuşakla temsil edilen İslam'ın mesajını getirdi. Çekirge ve deve, her ikisi de İslam'ın sembolleridir. İslam'ın o mesajı, "bal" olarak temsil edilen Tanrı'nın Sözü'nün sağladığı aydınlanmayla karışmıştı.

O zaman Yonatan dedi: Babam ülkeyi sıkıntıya soktu; ne olur, bu baldan biraz tattığım için gözlerimin nasıl aydınlandığını görün. 1 Samuel 14:29.

John sadece İslamî bir mesajı temsil etmedi; İlyas gibi o da çölden geldi ve John bal yemedi, yaban balı yedi; çünkü o da, Mesih'te olduğu gibi, kendi balı olan bir mesaja sahip olan ve Ferisiler ile Sadukilerin mayasıyla temsil edilen zamanının kurumlarında yetiştirilmemişti. John çöldeki balı yedi; çünkü çağının dinî kurumlarının dışında Kutsal Ruh tarafından eğitilmişti. O dönemin tipik kuşağında, kişinin deve kılından giysisini üzerine bağladığı bir menteşe mekanizması bulunurdu. Bu menteşe, dünyasal kutsal mekândan göksel kutsal mekâna geçişte dönüm noktası olan John'u temsil eder.

Peygamber Yahya iki çağ arasındaki bağlantı halkasıydı. Tanrı'nın temsilcisi olarak, yasanın ve peygamberlerin Hristiyan çağıyla ilişkisini göstermek üzere ortaya çıktı. O, ardından daha büyüğünün izleyeceği daha küçük bir ışıktı. Yahya'nın zihni, halkına ışık saçabilsin diye Kutsal Ruh tarafından aydınlatıldı; ancak düşmüş insan üzerine, İsa'nın öğretisi ve örneğinden

yayılan ışık kadar apaçık parlayan bir başka ışık ne şimdiye dek olmuştur ne de olacaktır. Mesih ve O'nun görevi, gölge niteliğindeki kurbanlarda simgelenmiş olduğu üzere, ancak silik biçimde anlaşılmıştı. Yahya'nın kendisi bile Kurtarıcı aracılığıyla gelecek ölümsüz yaşamı bütünüyle kavramamıştı. Çağların Arzusu, 220.

Yuhanna'nın menteşe giysisi, Yuhanna'nın vaftiz ettiği yerle temsil edilen dönüm noktası olan Mesih'in vaftizinin tam anında karşımıza çıkar. O yer, "feribot geçidi" anlamına gelen Bethabara olarak adlandırıldı ve kadim İsrail'in, tıpkı Yuhanna'nın yaptığı gibi, çölden çıkarken Vaat Edilen Topraklara girdiği yerin ta kendisidir.

Elbette, Yuhanna'nın temsil ettiği şey yüz kırk dört binin hareketidir; ancak biz yalnızca şunu belirtiyoruz: İsa vaftiz edildiğinde, O'nun ve Yuhanna'nın "engerekler soyu" diye adlandırdığı kuşak, işte o kuşaktı. İsa, Tanrı'nın On Emir yarasını yüceltmek için geldi ve Kutsal Kitap'taki her sözü esinledi; dolayısıyla Eski İsrail'in son kuşağını "engerekler soyu" diye adlandırdığımda, ikinci buyruğun yargının üçüncü ve dördüncü kuşaklarda yerine getirildiğine işaret ettiğini çok iyi bilir.

Üçüncü ve dördüncü nesiller, dördüncü nesilde sona eren kademeli bir yargıyı temsil eder; dördüncü nesil engerekler soyudur. Mesih'in vaftizi 11 Eylül'ü simgeler. Yedinci Gün Adventistlerinin Laodikya nesli o zamandan beri son neslinedir. Yahya'nın Ferisilere ve Sadukilere verdiği mesaj Laodikya mesajıydı.

Ama Ferisilerden ve Sadukilerden birçoğunun vaftizine geldiğini görünce, onlara şöyle dedi:

Ey engerekler soyu, sizi gelecek gazaptan kaçmaya kim uyardı?

Öyleyse tövbeye yaraşır meyveler verin; ve içinizden, "Babamız İbrahim'dir" demeyi düşünmeyin:

Çünkü size derim ki, Tanrı bu taşlardan İbrahim'e çocuklar çıkarmaya kadirdir.

Şimdi de balta ağaçların köküne dayanmıştır; bu nedenle iyi meyve vermeyen her ağaç kesilip ateşe atılır. Ben sizi tövbe için suyla vaftiz ediyorum; ama benden sonra gelen benden daha güçlüdür; onun ayakkabılarını taşımaya bile layık değilim. O sizi Kutsal Ruh'la ve ateşle vaftiz edecektir. Yabası elindedir; harman yerini iyice temizleyecek, buğdayını ambarına toplayacak; samanı ise sönmeyen ateşte yakacaktır.

O zaman İsa, Yahya tarafından vaftiz edilmek üzere Celile'den Şeria Irmağı'na, Yahya'nın yanına geldi. Matta 3:7-13.

İsa Celile'den geldi; bu, Yuhanna'nın kuşağındaki menteşeyle uyumlu bir dönüm noktasını ve Bethabara'nın anlamını da simgeler. Yol hazırlamaya yönelik Yuhanna'nın hizmeti, o zaman antlaşmayı tasdik etmeye yönelik Mesih'in hizmetine dönüşmüştü. Otuz yıllık hazırlık sona ermişti ve çarmıhtan önce ve sonra sürececek üç buçuk yıl başlamıştı.

Yahya'nın mesajı, Kudüs'ün yıkımıyla gelecek gazaba dair bir uyarıydı; bu yıkım aynı zamanda dünyanın sonunu ve son yedi belayı da temsil eder. Bu uyarı mesajı İslam bağlamı içinde yer alıyordu ve yalnızca yolu hazırlayan Malaki'nin habercisini ve çölde haykıran ses olarak Yeşaya'nın sözünü değil, İlyas'ın mesajını da yerine getiren bir adam tarafından iletildi; çünkü

Yahya'nın giysisi İlyas'inkine benziyordu, tıpkı Yahya'nın mesajının da İlyas'unkine benzemesi gibi.

Onlara, “Karşınıza çıkıp size bu sözleri söyleyen adam nasıldı?” dedi. Onlar da, “Kıllı bir adamdı; belinde deri kuşak bağlıydı” diye yanıtladılar. O da, “Bu, Tişbeli İlyas’tır” dedi. 2 Krallar 1:7, 8.

Eğer İlyas’tan değil de Yuhanna’dan, “Nasıl bir adamdı?” diye sorsalardı, onlara şu cevap verilirdi: “Kıllı bir adamdı ve beline deri bir kuşak bağlamıştı.” Yuhanna’nın altı ay süren bütün hizmeti, son ve dördüncü kuşağın özellikle belirlendiği ve tanımlandığı metinde temsil edilir. Onlara yönelik Laodikya mesajı, Tanrı’nın antlaşma halkı oldukları iddiasına doğrudan saldırır; ağaçların köklerine inen bir balta örneğiyle yaklaşan gazap konusunda onları uyarır. Mesaj, Mesih’in Yuhanna ile başlayan sınama sürecini tamamlayacağını da içeriyordu. Matta’da daha sonra, İsa Yahudilere “engerekler soyu” da der; Yuhanna’nın ağacı kesme temasından düşünceyi devralır ve nedenini açıklar.

Ya ağacı iyi yapın, meyvesi de iyi olsun; ya da ağacı bozuk yapın, meyvesi de bozuk olsun; çünkü ağaç meyvesinden tanınır. Ey engerekler soyu, siz kötü iken nasıl iyi şeyler söyleyebilirsiniz? Çünkü yürek doluluğundan ağız konuşur. İyi insan yüreğinin iyi hazinesinden iyi şeyler çıkarır; kötü insan da kötü hazinesinden kötü şeyler çıkarır. Ama size şunu söylüyorum: İnsanların söyledikleri her boş söz için yargı gününde hesap vereceklerdir. Çünkü sözlerinle aklanacaksın ve sözlerinle mahkûm edileceksin. Matta 12:33-37.

Yargı günü, ikinci buyruğa göre, dördüncü nesilde gerçekleşir. Yargı, konuştuğumuz mesaja dayanır ve o mesaj yüreklerimizden gelir. Konuştuğumuz mesaj, Petrus’un “seçilmiş soyu”ndan mı yoksa “engerekler soyu”ndan mı olduğumuzu belirler. Her iki sınıf da, Mesih’in kir fırçası kullanan bir adam olarak kendi döşemesini temizlediği bir sınama sürecinin sonunda ortaya çıkar. On bakire benzetmesindeki yağda olduğu gibi, mesaj ya kötü ya da iyi bir yürekle temsil edilir. Mesih’in göndermesi ayrıca şunu ekler: dördüncü ve son nesil olan bu engerekler soyu bir belirti arar ve onlara verilecek tek belirti Yunus’un belirtisiydi.

Bunun üzerine bazı din bilginleriyle Ferisiler cevap verip şöyle dediler: “Öğretmen, senden bir belirti görmek istiyoruz.” Ama o onlara şöyle cevap verdi: “Kötü ve zinakâr bir kuşak belirti ister; ona peygamber Yunus’un belirtisinden başka bir belirti verilmeyecektir. Çünkü Yunus nasıl üç gün üç gece büyük balığın karnında kaldıysa, İnsanoğlu da üç gün üç gece yerin bağrında kalacaktır. Ninova halkı yargı gününde bu kuşakla birlikte kalkıp onu mahkûm edecek; çünkü onlar Yunus’un vaazını duyunca tövbe ettiler. İşte, Yunus’tan daha büyüğü burada. Güney kraliçesi de yargı gününde bu kuşakla birlikte kalkıp onu mahkûm edecek; çünkü Süleyman’ın bilgeliğini dinlemek için dünyanın en uzak köşesinden geldi. İşte, Süleyman’dan daha büyüğü burada.” Matta 12:38-42.

Mesih, Yahudileri engerekler soyu olarak nitelendirdi ve yargıya ilişkin örnekler olarak Yunus’un mesajını ve Süleyman’ın hikmetinin mesajını kullanır. İsa, bağlama dayanarak ve iki şahitle, engerekler soyunun dördüncü nesil olduğunu belirtiyor; çünkü yargının yerine getirildiği nesil dördüncü nesildir.

Yüz kırk dört bin, tıpkı Tanrı'nın yasası ve Sebt Günü gibi, son günlerin sancağı ya da işaretidir. Yunus'un işareti, dirilişin işaretidir; bu, Mesih'in çağındaki Yahudiler için, Kutsal Ruh'un güvercin olarak indiği O'nun vaftiziydi. Yunus "güvercin" anlamına gelir. Yunus, Vahiyçi Yuhanna, Daniel, Yusuf ve Lazar, üç buçuk gün boyunca sokakta ölü kaldıktan sonra diriltilen yüz kırk dört bini temsil eder. Bu noktada Laodikyalılıktan Filadelfyalılığa geçmeleri gerekir; böylece yediden olan sekizinci olurlar. Yunus, suya atıldığı ve balina tarafından yutulduğunda sembolik olarak öldüğü için vaftizi temsil eder. Daha sonra diriltildi; tıpkı kaynar yağdan çıkarıldığında Yuhanna'nın, aslanlar ininden çıkarıldığında Daniel'in ve çukurdan çıkarıldığında Yusuf'un diriltilmesi gibi; Mesih zamanındaki mühürleyici mucize olan Lazar da öyle. Yahudiler, Mesih'in dirilişiyle temsil edilen Yunus'un işaretini nasıl göremedilerse, Adventizm de Yunus'un işareti olan 11 Eylül'ün işaretini göremiyor.

Bu konulara bir sonraki makalede devam edeceğiz.

Şimdi Tanrı'nın halkına, yakındaki ve uzaktakilere ulaşması gereken uyarının ağırlığı, üçüncü meleşin mesajıdır. Bu mesajı anlamaya çalışanlar, Yedinci Gün Adventistlerini bugün oldukları yapan imanın temelini baltalayacak ve sütunlarını yerinden sökecek bir biçimde Tanrı'nın Sözüne uygulamaya Rab tarafından yönlendirilmezler. Tanrı'nın Sözünde açıklanan peygamberlik çizgisi boyunca ilerledikçe sırayla açılan gerçekler, bugün de gerçektir; kutsal, ebedi gerçektir. Deneyimimizin geçmiş tarihinde zemini adım adım kat edenler, peygamberliklerdeki gerçeğin zincirini görerek her ışık huzmesini kabul etmeye ve ona itaat etmeye hazırdılar. Dua ediyor, oruç tutuyor, araştırıyor, gerçeği gizli hazineler gibi kazıp çıkarıyorlardı ve biliyoruz ki Kutsal Ruh bize öğretiyor ve rehberlik ediyordu. Gerçeğe benzerlik taşıyan birçok teori ortaya atıldı, fakat yanlış yorumlanmış ve yanlış uygulanmış Kutsal Yazı metinleriyle öylesine harmanlanmışlardı ki tehlikeli hatalara yol açtılar. Her bir hakikat noktasının nasıl tesis edildiğini ve üzerine Tanrı'nın Kutsal Ruh'u tarafından nasıl mühür basıldığını çok iyi biliyoruz. Ve bütün bu süre boyunca şu sesler duyuluyordu: "İşte gerçek," "Gerçek bende; beni izleyin." Ama uyarılar geldi: "Onların ardınca gitmeyin. Ben onları göndermedim, ama onlar koştu." (Bkz. Yeremya 23:21.)

"Rab'bin rehberliği belirgindi ve hakikatin ne olduğuna dair vahiyleri son derece harikaydı. Her nokta, göğün Rab Tanrısı tarafından birer birer sağlamlaştırıldı. O zaman hakikat olan, bugün de hakikattir. Ama şu sesler işitmeye devam ediyor: 'Bu gerçektir. Yeni ışık aldım.' Oysa peygamberlik çizgilerindeki bu yeni ışıklar, Söz'ün yanlış uygulanması ve Tanrı'nın halkının onları tutacak bir çapa olmaksızın sürüklenmeye bırakılması şeklinde kendini göstermektedir. Eğer Söz'ün öğrencisi, Tanrı'nın halkını yönlendirirken açıkladığı hakikatleri alıp bu hakikatleri benimseyip özümseyerek pratik yaşamına taşısa, o zaman yaşayan bir ışık kanalı olurdu. Ama kendilerini yeni teoriler geliştirmeye adananlar, hakikat ile yanlış bir araya getirmiş; bunları öne çıkarmaya çalıştıktan sonra da mumlarını ilahî sunaktan yakmadıklarını ve mumlarının karanlıkta söndüğünü göstermişlerdir." Seçme Mesajlar, 2. kitap, 103, 104.